

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 222.350 van 1 februari 2013
in de zaak A. 201.870/X-14.844.**

In zake : Erica HARDY
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Koen Geelen
kantoor houdend te 3500 HASSELT
Gouverneur Roppesingel 131
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Veerle Tollenaere
kantoor houdend te 9000 GENT
Koning Albertlaan 128
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 26 september 2011, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 28 juni 2011 van de Vlaamse minister van Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering, Toerisme en Vlaamse Rand houdende bescherming als monument van de vakwerkhoeve met haar onmiddellijke omgeving te Romershovenstraat 120 in Hoeselt.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 221.674 van 10 december 2012 worden de debatten heropend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 januari 2013.

Wvd. kamervoorzitter Pierre Lefranc heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Chris Schijns, die loco advocaat Koen Geelen verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Leen Lippevelde, die loco advocaat Veerle Tollenaere verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Ann Van Mingerot heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekende partij is bij notariële akte van 30 juni 2009 mede-eigenares van “een hoeve op en met grond en aanhorigheden” te 3730 Hoeselt aan de Romershovenstraat 120. De verkopers verklaren in de notariële akte “geen weet te hebben van enige voorlopige of definitieve beschermingsmaatregel” en “dat het verkochte goed deel uitmaakt van het Vlaams Onroerend Erfgoed en dat een procedure tot bescherming als monument (...) voor het verkochte goed werd opgestart”. De kopers verklaren “hiervan op de hoogte te zijn en voldoende ingelicht te zijn van de gevolgen hiervan”.

4. Bij ministerieel besluit van 21 mei 2010 wordt de vakwerkhoeve met losse bestanddelen en onmiddellijke omgeving (met uitzondering van de centraler gelegen bakstenen stal en het recenter bakstenen bijgebouw achter het vakwerkcomplex) op voormeld adres als monument op een ontwerp van lijst van voor bescherming vatbare momenten, stads- en dorpsgezichten geplaatst wegens de historische en sociaal-culturele waarde.

5. Op 26 augustus 2010 geeft de deputatie van de provincieraad van Limburg een positief advies.

6. Ter gelegenheid van het openbaar onderzoek dient onder meer de verzoekster een bezwaarschrift in.

Dit bezwaarschrift wordt als volgt weergegeven en besproken in het verslag “bezwaren”:

“5. Inhoud van bezwaarschriften en bespreking ervan

BEZWAAR nr. 1:

‘... Deze klassering moest jaren geleden gebeurd zijn, vóór het pand verkocht werd voor 2 nieuwbouw woningen aan jonge mensen. Door de opstarting van de beschermingsprocedure na verkoop liggen de werken al twee jaar stil. Wie betaalt hiervoor schadevergoeding? De staat? Is het wel passend dat de klassering na verkoop wordt gedaan, men heeft jaren de tijd gehad dit voor verkoop te doen...’

In dit bezwaar worden de erfgoedwaarden van de vakwerkhoeve niet aangevochten. Naar verluid is het pand verkocht in de veronderstelling dat het zou kunnen gesloopt worden om nadien te verkavelen. De hoeve is opgenomen in de inventaris van het bouwkundig erfgoed sinds 1996. Noch het gemeentebestuur, noch de notaris, noch de kopers hebben vooraf de dienst Onroerend Erfgoed gecontacteerd om te vragen of sloop en verkaveling mogelijk zouden zijn. Bij de slopings- en verkavelingsaanvraag van mei 2009 vroeg de gemeente Hoeselt nochtans ons advies.

Betreffende het stilliggen van de werken: bij ons plaatsbezoek in 2009 is mondeling aan de aanwezige eigenares meegedeeld dat er eventueel al kan gestart worden met het opmaken van het restauratiedossier, in afwachting van de bescherming, en dat wij steeds bereid zijn om verdere vragen te beantwoorden. Wij zijn sindsdien niet meer gecontacteerd en moesten zelfs op 16/10/2009 ter plaatse vaststellen dat van enkele volumes de dakpannen waren afgehaald. Deze werken werden, na ons schrijven van 21/10/2009, stilgelegd door de gemeente”.

7. Op 14 april 2011 brengt de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen (hierna: KCML) gunstig advies uit over de bescherming als monument.

8. Bij het bestreden ministerieel besluit van 28 juni 2011 wordt de vakwerkhoeve met losse bestanddelen en onmiddellijke omgeving (met uitzondering van de centraler gelegen bakstenen stal en recenter bakstenen bijgebouw achter het vakwerkcomplex) wegens de historische en sociaal-culturele waarde als monument beschermd.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

9. De verzoekster voert de schending aan van de artikelen 2, 3 en 7 van het decreet van 3 maart 1976 tot bescherming van monumenten en stads- en dorpsgezichten (hierna: het monumentendecreet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de motiveringswet), het zorgvuldigheids- en materieel motiveringsbeginsel.

De verzoekster betoogt in een eerste onderdeel dat het advies van de KCML een substantiële vormvereiste in het raam van de beschermingsprocedure is en dat de procedure met een absolute nietigheid is behept indien het advies niet wordt gevraagd of het advies niet mee wordt betrokken in de beslissing over de bescherming van het goed. De verzoekster stelt dat uit de motieven van het beschermingsbesluit moet kunnen worden afgeleid in welke mate de bevoegde minister het advies heeft onderzocht, beoordeeld en in rekening gebracht. In de bestreden beslissing wordt weliswaar verwezen naar het advies, doch de inhoud van het advies wordt niet in de overwegingen van de beslissing betrokken. Daarenboven kan, zo stelt de verzoekster nog, noch uit de bestreden beslissing noch uit het advies van de KCML afgeleid worden waarom de vrijstaande stal en het bakhuis mee worden beschermd.

In het tweede onderdeel voert de verzoekster aan dat de KCML op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel en op grond van zijn rol, in toepassing van de artikelen 3 en 7 van het monumentendecreet, de plicht had om op grondige wijze het dossier te onderzoeken en te beoordelen. In het advies neemt de KCML quasi volledig de inhoud over van het ministerieel besluit van 21 mei 2010. Dit getuigt, volgens de verzoekster, niet van een eigen onderzoek en maakt het advies derhalve onwettig en bijgevolg ook de bestreden beslissing die erop gesteund is.

10. De verwerende partij repliceert dat het bestreden besluit door opgave van de redenen of determinerende motieven van bescherming voldoet aan de formele motiveringsplicht. De verwijzing in de aanhef van het bestreden besluit naar het advies van de KCML wijst erop dat rekening werd gehouden met dit advies. De motieven van het advies van de KCML worden op een identieke wijze overgenomen in het bestreden besluit waardoor niet nogmaals expliciet moet worden gemotiveerd in welke mate de bevoegde minister het advies heeft onderzocht, beoordeeld en in rekening gebracht. Zowel het advies van de KCML als het bestreden besluit maken voldoende duidelijk welke goederen worden beschermd, waarom ook de stal en het naastliggende bakhuis mee worden beschermd. De KCML is wel degelijk overgegaan tot een eigen onderzoek en beoordeling van het dossier en heeft na beraadslaging een eenparig en gemotiveerd advies uitgebracht.

11. De verzoekster voegt niets toe aan het debat in haar memorie van wederantwoord en de laatste memorie.

Beoordeling

12. In zoverre de schending van artikel 2 van het monumentendecreet wordt aangevoerd, laat de verzoekster na uiteen te zetten in welk opzicht deze bepaling wordt geschonden door het bestreden besluit.

In zoverre is het middel onontvankelijk.

13. Het bestreden besluit verwijst niet alleen naar het advies van de KCML van 14 april 2011 (“Gelet op het advies van de (KCML) van 14 april 2011”) maar overweegt ook uitdrukkelijk dat het verslag van 15 februari 2011 van het agentschap Ruimte en Erfgoed, afdeling Limburg, op 27 april 2011 aangepast werd volgens het advies van deze Commissie (“zoals (...) voorgelegd aan de (KCML) en aangepast op 27 april 2011 volgens het advies van deze Commissie”).

Hieruit blijkt dat het advies van de KCML werd gevraagd en het voorwerp was van beoordeling door de minister bij het nemen van het bestreden besluit.

In zoverre mist het eerste middelonderdeel feitelijke grondslag.

14. De artikelen 2 en 3 van de motiveringswet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat op een afdoende wijze. Omwille van de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt bij het nemen van een beslissing over de bescherming van een monument, moet overeenkomstig de bepalingen van de motiveringswet in een besluit tot definitieve bescherming van een monument worden uiteengezet om welke redenen van artistieke, wetenschappelijke, historische, volkskundige, industrieel-archeologische of ander sociaal-culturele aard de bescherming als monument in concreto van algemeen belang is.

Het bestreden besluit overweegt onder meer het volgende:

“Historische waarde:

In 1850, bij de eerste kadastrale opmeting van de hoeve, betrof Romershovenstraat 120 reeds een drieledig complex (woonhuis, schuur en stal). Ten laatste in 1856 werden nog een stal en een bakhuis bijgebouwd. Uitgezonderd het verdwijnen van de schuur, is de totaalconstellatie sinds 1951 ongewijzigd.

Historische, in casu architectuurhistorische waarde:

Het betreft een vakwerkhoeve met losstaande bestanddelen. De historisch gegroeide totaalconstellatie van de hoeve is - op het verdwijnen van de schuur na - intact behouden: een rechthoekig erf waarrond een langgestrekt woonhuis-stalvolume in vakwerkbouw, een stal en naastliggend bakhuis in vakwerkbouw (evenwel met versteende vakken), en een centraler gelegen stal in baksteenbouw (vermoedelijk een herbouw van een ouder volume). Alle componenten worden overdekt door zadeldaken met traditionele Vlaamse pannen. (...)

Sociaal-culturele waarde:

De vakwerkhoeve met duidelijk afleesbare agrarische functionaliteit (woonhuis-stal, stal, bakhuis, waterput) en het erf (met langs straat en veldweg een gemengde haag, knotwilgen en -essen) getuigen van een eeuwenlange bouwtraditie en van de traditionele agrarische activiteiten in Vochtig Haspengouw”.

Uit de aangehaalde overwegingen blijkt, anders dan de verzoekster voorhoudt, waarom de stal en het bakhuis in de bescherming is opgenomen.

Het eerste middelonderdeel is voor het overige ongegrond.

15. Het advies van de KCML overweegt wat volgt:

“Na beraadslaging brengt de Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen eenparig volgend gemotiveerd advies uit:

Volgens de vergadering werden de bezwaren correct weerlegd. Enkel met betrekking tot bezwaar 2 adviseert de vergadering de passage ‘Onroerend Erfgoed Limburg is echter van mening dat dergelijke vakwerkwoningen, ooit eigenhandig gezet door de plaatselijke bevolking, ook (deels) moeten kunnen hersteld/gerestaureerd worden door de eigenaars zelf indien deze voldoende kunde hebben. Structurele restauraties dienen echter steeds begeleid te worden door een architect.’ te vervangen door: ‘Verbouwingen aan beschermd erfgoed moeten in ieder geval worden opgevolgd door een architect, en uitgevoerd onder controle van Ruimte en Erfgoed’.

De Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen sluit zich aan bij de conclusies en het gemotiveerde advies zoals voorgesteld door Ruimte en Erfgoed. De Koninklijke Commissie voor Monumenten en Landschappen brengt een gunstig advies uit voor de bescherming als monument”.

Uit de aangehaalde overwegingen van het advies blijkt dat de KCML het dossier heeft onderzocht en beoordeeld.

Het tweede middelonderdeel mist feitelijke grondslag.

16. Het eerste middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

17. De verzoekster voert de schending aan van de artikelen 2 en 8, § 2 van het monumentendecreet en van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekster betoogt dat “het plan in bijlage bij het bestreden besluit het volledige perceel 464^E (...) inkleurt als monument” waardoor het

bestreden besluit de definitie van monument in artikel 2 van het monumentendecreet schendt. De volledige inkleuring op dit plan strijdt met de bewoordingen van het beschermingsbesluit, zodat er in casu sprake zou zijn van tegenstrijdige motieven.

18. De verwerende partij repliceert dat de omschrijving van monument in artikel 2 van het monumentendecreet zeer ruim is en mogelijk maakt om een onroerend goed dat bestaat uit meerdere onderdelen of meerdere onroerende goederen in hun geheel als monument te beschermen. Artikel 8, § 2 van dit decreet vereist niet dat het besluit tot bescherming van een monument een plan bevat met de nauwkeurige afbakening van het beschermde gebied. Het bij het bestreden besluit gevoegde plan duidt het perceel aan omdat ervan wordt uitgegaan “dat een bescherming in principe slaat op het kadastraal perceel waarop het te beschermen gebouw zich bevindt”. Te dezen wordt de vakwerkhoeve met losse bestanddelen en onmiddellijke omgeving beschermd hetgeen overeenstemt met het kadastraal perceel. Uit het bestreden besluit blijkt welke gebouwen uit de bescherming worden gesloten. “De inkleuring op het bijgevoegde plan van het volledige perceel als monument is niet tegenstrijdig met het dossier en de bestreden beslissing”.

19. De verzoekster dupliceert dat het bij het bestreden besluit gevoegde plan verordenende kracht heeft en primeert “als identificatie van het beschermde goed op de opsomming van de bestanddelen van het (beschermde) monument”. De verzoekster concludeert dat “de twee bijgebouwtjes rechtens wel beschermd (worden) als monument”. Het dubbelzinnig opgestelde artikel 8, § 2 van het monumentendecreet is wel toepasselijk op beslissingen tot bescherming van een monument.

Beoordeling

20. Naar luid van artikel 2, 2. van het monumentendecreet is een monument “een onroerend goed, werk van de mens of van de natuur of van beide samen, dat van algemeen belang is omwille van zijn artistieke,

wetenschappelijke, historische, volkskundige, industrieel-archeologische of andere sociaal-culturele waarde, met inbegrip van de cultuurgoederen die er integrerend deel van uitmaken, inzonderheid de bijhorende uitrusting en de decoratieve elementen”.

Deze begripsomschrijving is zeer ruim en kan inzonderheid ieder onroerend goed omvatten dat het werk is van de mens of van de natuur of van beide samen dat voldoet aan de in het decreet bepaalde beschermingsgronden. Deze bepaling maakt het mogelijk een onroerend goed dat bestaat uit meerdere onderdelen of meerdere onroerende goederen in hun geheel als monument te beschermen.

21. Het bestreden besluit beschermt de “vakwerkhoeve met losse bestanddelen en onmiddellijke omgeving (met uitzondering van de centraler gelegen bakstenen stal en het recenter bakstenen bijgebouw achter het vakwerkcomplex) gelegen te Hoeselt (Rommershoven), Romershovenstraat 120 bekend ten kadaster: Hoeselt, 3^e afdeling, sectie A, perceelnummer(s) 464E zoals afgebakend op bijgevoegd plan”.

In de bescherming is derhalve begrepen de vakwerkhoeve met losse bestanddelen, uitgezonderd de voormelde bakstenen stal en het bakstenen bijgebouw, en onmiddellijke omgeving “zoals afgebakend op bijgevoegd plan”. De omvang van de bescherming valt, blijkens de samenlezing van het bestreden besluit en het bijgevoegde plan samen met het vermelde kadastraal perceel. De verschillende onderdelen, te weten de vakwerkhoeve, de losse bestanddelen en onmiddellijke omgeving afgebakend door de kadastrale perceelgrens, worden in hun geheel als monument beschermd door het bestreden besluit.

Het voorwerp van het bestreden beschermingsbesluit is niet strijdig met de omschrijving van monument in artikel 2 van het monumentendecreet.

22. Vermits de draagwijdte van het bestreden beschermingsbesluit in de eerste plaats moet worden beoordeeld aan de hand van zijn eigen, voormelde bewoordingen is er geen sprake van motieven die “tegenstrijdig” zijn

met het bij dat besluit gevoegde plan met identieke bewoordingen voor de omschrijving van het voorwerp van de bescherming.

23. Het middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

24. De verzoekster voert de schending aan van het materieel motiveringsbeginsel.

Zij betoogt dat “in de bestreden beslissing geen enkele reden (wordt) aangegeven waarom het pand en de onmiddellijke omgeving zo uitzonderlijk zijn”. Voorts stelt zij dat bij “de toepassing van de selectiecriteria (...) de motiveringsplicht zwaar met de voeten getreden wordt”. Wat betreft het criterium van de gaafheid blijkt uit het dossier dat er geen sprake kan zijn van “een gave volledigheid” van het vakwerkgeraamte, dat “de binnenindeling van de woning (...) helemaal niet meer zo traditioneel” lijkt vermits er “geen sprake (is) van een kelder (...) een woonkeuken (...) een opkamer”, “dat een schuur in het verleden reeds verdwenen is en dat er aanbouwsels zijn en dat deze bijna volledig versteend zijn” zodat “het pand in kwestie (niet) beantwoordt (...) aan het criterium van de gaafheid”. De verzoekster stelt verder dat “helemaal geen sprake van authenticiteit” is omdat het “in casu ook helemaal niet (gaat) om een hoevecomplex maar om een woonhuis met enkele kleine stallen” dat “reeds jaren leeg(staat)”. Voorts betoogt de verzoekster dat “het pand/perceel” niet werd getoetst aan het criterium van de zeldzaamheid en alleszins “alles behalve zeldzaam is” nu het om een “herhaaldelijk verbouwd, aangepast, uitgebreid” pand gaat van “midden van de 19de eeuw” in een niet langer gave omgeving. De verzoekster stelt nog dat “(d)e zogenaamde beschrijving van de context- en omgevingswaarde van het pand (...) absoluut niet (kan) overtuigen” omdat de “oorspronkelijke nederzettingsspatronen of relictten (nergens) worden beschreven”. De verzoekster besluit “dat het betreffende pand/perceel aan geen

enkel van de selectiecriteria zoals geformuleerd door Gyselinck beantwoordt” en “die de erfgoedconsulente overigens zelf in haar dossier aanhaalt/gebruikt”.

25. De verwerende partij repliceert dat het bestreden besluit niet moet aangeven waarom het pand en de onmiddellijke omgeving uitzonderlijk dienen te zijn. De onroerende goederen en de onmiddellijke omgeving worden beschermd om hun historische, architectuurhistorische en sociaal-culturele waarden. Dit wordt afdoende gemotiveerd in het bestreden besluit en het dossier en is geen loutere beschrijving van de toestand. De wetgeving vereist niet dat het onroerend goed wordt vergeleken met andere goederen om het te beschermen. De selectiecriteria zijn louter richtinggevend voor het bestuur “om een selectie te maken of een bepaald goed voor bescherming in aanmerking kan komen” en vormen “geen toetsingscriterium (...) om een goed als monument te beschermen”. Het te beschermen goed voldoet aan het criterium gaafheid omdat de totaalconstellatie nog volledig intact is, de traditionele indeling nog steeds aanwezig is en de verbouwingen, aanpassingen aan de constructie geen afbreuk doen aan de waarde ervan. Het is de totaalconstellatie van de op het perceel staande gebouwen die tot de bescherming als vakwerkhoeve heeft geleid. De leegstand van het gebouw verhindert niet dat het zijn oorspronkelijke functie heeft behouden. “De effectieve waarde van de landschappelijke context bevindt zich in casu bij de hoevewoning met stal en het erf met stal, bakhuis en waterput die getuigen van de voormalige agrarische activiteit” en “(d)e begroeiing op het perceel ondersteunt deze agrarische waarden”.

26. De verzoekster voegt niets toe aan het debat in haar memorie van wederantwoord en de laatste memorie.

Beoordeling

27. Wanneer de overheid een monument van algemeen belang beschermt, moet zij, om te voldoen aan de motiveringsplicht, in het besluit zelf de juridische en feitelijke overwegingen vermelden waarop het gesteund is. Het is voldoende, maar wel noodzakelijk dat het besluit opgeeft om welke artistieke,

wetenschappelijke, historische, volkskundige, industrieel-archeologische of andere sociaal-culturele waarde het bestuur van oordeel is dat het beschermde monument van algemeen belang is. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht is erin gelegen dat de betrokken bestuurde in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen vinden op grond waarvan de beslissing werd genomen. Het is noodzakelijk dat de beslissing duidelijk de fundamentele redenen doet kennen die haar verantwoorden, of minstens toelaat na te gaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij deze feiten correct heeft beoordeeld, of zij de geformuleerde bezwaren heeft onderzocht en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, zodat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De gegeven motivering moet draagkrachtig zijn en de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

28. Als annulatierechter is de Raad van State belast met een wettigheidstoezicht. Het komt hem daarbij niet toe het feitenonderzoek in de behandelde zaak over te doen en in de plaats van het bestuur te appreciëren of een goed wel als monument beschermenswaardig is. De Raad van State mag in het kader van het voormelde toezicht echter wel nagaan of de administratieve overheid rechtmatig tot haar voorstelling van de feiten is kunnen komen.

29. De verzoekster betwist enkel de toepassing van de in de motiveringsnota opgenomen selectiecriteria die louter richtinggevend en niet cumulatief zijn voor het bestuur bij de selectie van onroerende goederen.

De verzoekster betwist niet de in het bestreden besluit aangenomen historische, architectuurhistorische en sociaal-culturele waarden, laat staan de motieven voor deze aangenomen waarden.

30. Te dezen wordt in artikel 2 van het bestreden besluit uitdrukkelijk en afdoende gemotiveerd waarom de bescherming van de vakwerkhoeve met losse bestanddelen en onmiddellijke omgeving (met uitzondering van de centraler gelegen bakstenen stal en het recenter bakstenen

bijgebouw achter het vakwerkcomplex) als monument door de overheid van algemeen belang wordt geacht aangezien de historische, architectuurhistorische en sociaal-culturele waarde ervan uitdrukkelijk omschreven worden.

Wat de feitelijke grondslag van de motivering betreft, stemmen de feitelijke overwegingen van het bestreden besluit overeen met de conclusies en het gemotiveerde advies zoals voorgesteld door het agentschap Ruimte en Erfgoed die berusten op historische gegevens. De verzoekster toont niet aan dat die historische gegevens onjuist zijn.

31. Het middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van een februari 2013, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Pierre Lefranc,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Greta Scheveneels,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Greta Scheveneels

Pierre Lefranc